

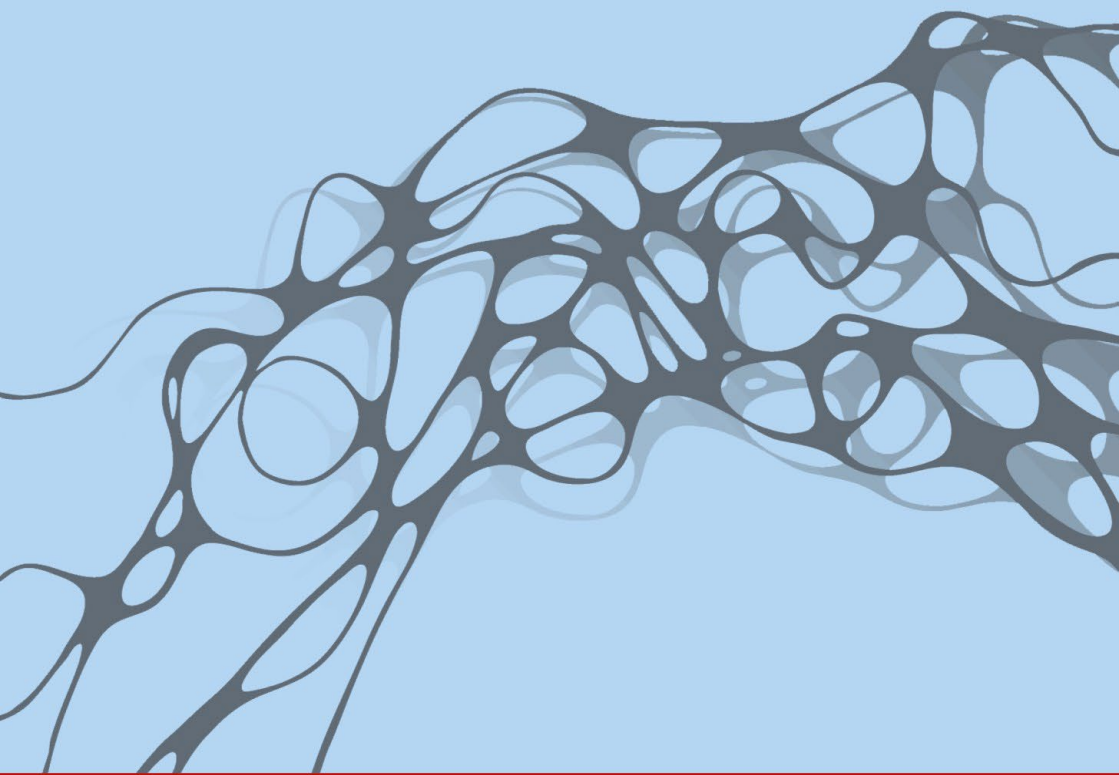

Městská knihovna v Praze

ČEŠTÍ
BÁSNÍCI
20. STOLETÍ

DENNÍ SLUŽBA

Miroslav Holub

e-kniha • Praha • 2020

Hledáte místo, kde...

... můžete celý den studovat nebo pracovat?

... seženete knížku pro zábavu, do školy, k poučení?

... stahujete e-knihy, posloucháte hudbu, tisknete 3D?

... osobně potkáte české i světové autory?

... můžete zajít na koncert, filmy artové i 3D?

Právě jste ho našli!

Městská knihovna v Praze

43 poboček, **3** pojízdné knihovny, **4 000** akcí ročně,
2 000 000 dokumentů, **60** Kč za registraci

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.e-knihovna.cz

www.facebook.com/knihovna

Denní služba

Miroslav Holub

Znění tohoto textu vychází z díla [Denní služba](#) tak, jak bylo vydáno nakladatelstvím Československý spisovatel v Praze v roce 1958. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

§

Text díla (Miroslav Holub: Denní služba), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), je vázán autorskými právy a jeho použití je definováno [Autorským zákonem](#) č. 121/2000 Sb.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uveďte autora-Nevyžívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 16. 10. 2020.

OBSAH

POPELKA.....	7
Sazeč	8
Husy.....	9
O Popelce.....	10
O psím andělu	12
Domácí pán	14
Hroby zajatců	16
Varšava	18
Zahradník	19
Ulice večer.....	20
Kluci u řeky	21
Děti a moře	22
Přístav.....	23
NEJHLUBŠÍ MOŘE SVĚTA	25
Budík.....	26
Maso	28
Mucholapka	29
Mlýnek na kávu	30
Háčkující	32
Těsto	33
Ticho před ránem.....	34
Nošení uhlí	36
Shrbená žena	38
Tramvaj v půl šesté ráno	39
Stavba	40
Šedivá báseň.....	42
Stařec v noci	43
DENNÍ SLUŽBA	45
Výslech matematika.....	46
Večer v laboratoři	47

Pokusný králík.....	48
V mikroskopu.....	49
Ambulance	50
Nemocní budoucnosti.....	51
Dárce krve.....	53
Pathologie	54
Interna	56
O družici.....	57
Denní služba.....	58
Beznohý	60

POPELKA

Sazeč

Nemaje oblak, řízu, ani plnovous,
pánubohu se nepodobá.
Třebaže z vesmíru písmem pod rukama
vzniká mu slovo a doba.

Pánubohu se nepodobá,
v košili, s brýlemi, s písni
tak uskřípnutou mezi rty,
pánubohu se nepodobá
s normou a bez myrty.

Ohaři z kovu, řádky letí.
Neviděn rozesívá nás
a na věčný soud váže věty:
Zalhal jsi? Zalhalas?

Husy

Váhavou řadou
mezi domečky a mechem
jdou, hledajíce
nenalezitelné.

Týden co týden
jedna a jedna mizí z nich
a bílé peří
víří v kuchyních.

Váhavou řadou
ty, které zbyly, jdou pak zpět
a prázdné místo
kolébavé
vedou si uprostřed.

Týden co týden
mezi domečky a mechem
každá z nich věří
posledním dechem,
tentokrát jistě
něčím se změní husí svět,
rozpjatým křídlem
dá nám uletět.

Rozpjatým křídlem
dá nám uletět.

O Popelce

Popelka přebírá hrách:
zrníčka špatná, zrníčka dobrá,
ano a ne, ano a ne.
A nepodvádí. A neklame.

Někde se smějí.
Někomu koně vyvádějí,
někdo si slavně pojede.

Střevíc už přece není malý,
jen prsty když se uřezaly,
už je to pravda. Uvěřte.

Popelka přebírá hrách:
zrníčka špatná, zrníčka dobrá,
ano a ne, ano a ne.
A nepodvádí. A neklame.

Už jedou vozy s rolníčkami,
už na bále se všechno klaní
té pozlacené nevěště.

Krev neteče, to jenom z dáli
červení ptáci přilétali,
rvali si peří po cestě.

Popelka přebírá hrách:
zrníčka špatná, zrníčka dobrá,
ano a ne, ano a ne.

Oříšků není, není prince,
jen se nám stýská po mamince
a je jen jedna naděje:
Popelka přebírá hrách.

Tiše, jako když váží krovy,
skládají strojek hodinový,
anebo jenom mísí chléb.

A třeba je to lehčí vzduchu,
třeba je to jen píseň v duchu,
třeba jen pírkó pravdy je.

Popelka přebírá hrách:
zrníčka špatná, zrníčka dobrá,
ano a ne, ano a ne.

Popelka ví. A zná tu hloubku,
ví, že je sama, bez holoubků.
A přece ten hrách přebere.

O psím andělu

Falešné slzy světel na asfaltu.
Snad myslel na fenku
či na kost vzpomínal tu —
nože kol uhrančivých
chytily, skříply
a rozdrtily.

Vleče se pryč,
čelistí vykloubenou
kvílí — ne! kvílí — ne!
řve, padá, kňučí
a utichne.

A lidi kolem
vidí:
černý a chlupatý,
s urousanými křídly
psí anděl leží zplihlý
a příliš velká bolest
po loužích šíří svatozář.

Rozpolcená tma
nad tělem lomí rukama,
v sloupu do nebes
ztrnulé zvuky stanou.
Tak stranou
zatáhli ho.

Je to však už jen hadr,
opršlý a trudovitý,
záhrobní hadr,
více nic.

Anděl je na střechách,
komíny očíhává
a hryže kosti létavic.

Domáci pán

Ptáky na stromech
pokládá za své nepřátele.
I lidi jdoucí kolem zahrady.
I kloučky v trávě.
A město celé.

Krtka zabíjí lopatou.
Krvavý uzlíček leží,
za náhrobek má celý dům.
Pán chodí po hřbitově
a spílá motýlům.

Ale pojednou
zahrada se zvedá
a odchází.
Jdou javory, jdou hrušně,
macešky běží do mlází,

táhnou pryč pažity
a pochoduje plot,
hrdě jde kočka
a myšky běží o překot,

pospíchá kapusta,
slepice, hrobařící,
s tlustými brýlemi
syn vyjde na ulici

a jdou mu pod rukama
a táhnou všichni pryč.
A tak se vrací domů
a vytahuje klíč,

na čtyři západy zamkne.
Aby byl klid.

Neboť sám
nemůže odejít.

Hroby zajatců

Jemand erzählt von seiner Mutter...

R. M. RILKE

Šumava: býčí čela světů
na zemi zdupané
o sebe vzepřela se tu.

Hranice pustá jako lože umrlčí,
dávno opuštěný dům.
Javory vzpurně trčí
k nebesům.

A hřbitov rozpadlý,
pod černým bezem zdivočelý.
Co odnesly ty deště vlčí.
A co tu zapomněly.

Pod hradbou zřícenou
čtyři hroby se nezasuly:
Kolisan Alexandr,
Gavril Kondratěnko,
Tantšenko Vladimír,
Henri Joly.

Zajatci. Ve dvaachtyřicátém.
Dodnes však je tu obnažená zem,
jako by stan tu visel,
jako by těla vyvstávala blátem.

Jako by za ruce drželi se.

V šumění dešťů pod javory
jako by oheň plál,
někdo tu seděl,
někdo naslouchal.

Někdo měl harmoniku,
na vlhké, nezhojené zemi.
Zvedá ji. Hrát chce.
Vypráví někdo o tažení.

Někdo vypráví o své matce.

Varšava

Ruce padlých,
zkamenělé ruce padlých
zespoda drží zlomená křídla,
zespoda drží vzducholodi budov,
zespoda drží ten blankyt.

Jinak by vítr
odnesl Maršalkovskou
jako prázdný prostřelený klobouk.

Jinak by hejna holubů
odnesla ty děti
a balony
a jablka
do zelených hnízd.

Jinak by říčná historie
servala ten prapor,
stříbrný prapor
kryjící nahotu města,
svobodu.

Ruce padlých,
ruce padlých zkamenělé
to chromé město podpírají
před tlící tváří
nepřítele.

Zahradník

Dvacet let rovnal jejich kmeny,
dvacet let pro ně kypřil zemi.
Když přišel květen, u zahrady
začali stavět barikády.
Sadařskou pilku mlčky vzal
a stromy pro ně uřezal.

A potom navzdor hřmění děl
sadičky nové nasázel:
„Víte, ať země nečeká.“

A letos nesly jablka.

Ulice večer

Nezná parád a lampionů.
Průvody asi neuvidí.
Vymletou dlažbou chodí domů
jen kočky a psi a lidi.

Sahá — kam míč se dokutálí.
Křik rorýsů je hudbou sfér.
A přece — co jsme milovali,
o hvězdy brnká navečer.

Nahoře v okně někdo hraje,
než se mu knedlík ohřeje.
Daleko k nebi, nejdál z ráje
tluče se píseň naděje.

Poslední ohař ohlédne se,
v kredenci někde rachotí.
Poslední chlapec pivo nese
z poslední krčmy naproti.

Na římse kytka zavírá se,
utichnou děti a jdou spat.
Zaplane okno. Zhasne zase.
Ulice stojí jako hrad.

Jen mravenci spí v chodbách z písku —
zde pevný bod je vesmíru,
kde — stokrát popsán ve všem tisku —
žije ten nejmíň známý druh.

Kluci u řeky

Jde řeka na předměstí,
stárne a šediví.
Kdo by v ní hledal štěstí,
je plná škodlivin.

Leskne se krysí břicho
a zrcadlí se dům,
proudem vlá tma a ticho
a slupka oblaku.

Na břehu kluci dřepí,
jak myšky neslyšní,
a prostřed skel a střepin
chytají na višni

v té řece na předměstí,
staré a šedivé.
A nedají se splésti,
věří, že ryba je.

Slunce vše na kamení,
motouz se rozvíjí.
Pro rybáře to není.
Kluci však chytí. Oni chytí ji.

Děti a moře

Na pláži dlouhé jako život
moře podává dětem prst.
Vedou je bosé po písku
lesklém jak benátská zrcadla.

Podává jim prst,
hrají si na schovávanou
v jeskyních,
v lasturách,
v dlaních.

Chvíli jim kutálí míč.

A pak je nechají jít
a samy jdou pryč,
bůh ví kam.

A moře s věrnýma očima
bere své rybičky,
své hřebeny mraků
a tiše, tiše
vrací se k hlubinám.

Přístav

Ale moře bylo změřeno
a řetězy připoutáno k zemi.
A země byla změřena
a řetězy připoutána k moři.

Spustili
jeřáby, vychrtlé anděle,
vypočítali
vytí ovdovělých sirén,
předvídali
nervosní nepokoj bójí,
narýsovali
labyrint cest kolem světa.

Sestrojili
minotaury lodí.

Objevili pět kontinentů.

Země byla změřena
a řetězy připoutána k moři.
A moře bylo změřeno
a řetězy připoutáno k zemi.

Ještě zbývá
ten malý domek nad kanálem.
Muž, který tiše mluvil,
žena, která měla slzy v očích.

Ještě zbývá večerní lampa,
kontinent stolu,
ubrus, racek, jenž neodlétá.

Ještě zbývá
hrníček kafe,
nejhlubší moře světa.

NEJHLUBŠÍ MOŘE SVĚTA

Budík

Tikání
v těhotném životě noci.
Kovové zoubky
hryznou pupečník rozbřesku.

Ted'?

Plazí se doutnák,
chvějí se
kuří nohy snu.
Peřiny světélkují.

Ted'? Ted'?

Oscilace
od košťát k vlasaticím,
ted'...

Ted' vybuchne

drásavým řevem
stříbrných pozounů
k zenitu namířených,
ted', rázem, prst, hlava,
ona včera večer,
lež, sulc za oknem,
kamna, celý život,

zaléhá ucho jadernou energií světa
z jednoho atomu teď,
vrásní se nesličná pevnina
šlí, knížek, hřebene,

teď překypování,
teď — já. Vezmi mne.

Maso

*Mlýnek na maso z nové hmoty
Oč jde v Alžíru?*
TITULKY

V očištění sklepů,
na posledním soudu
stolů kuchyňských
kosmické kvílení masa.

Mokvavé chřtány
octem a novinami
marně ucpávají.

Všeliké maso
na posledních soudech,
v očištěcích,
na polích, za horama,
světa kraj
řve.

Více octa!
Více novin!

Mucholapka

Bzučivé svědomí kuchyní,
chcípají vinní i nevinní,

Sisyfové.

A bude bez mušinců,
a bude ráj.

Arbeit macht frei.

Mlýnek na kávu

Vynalezli jsme
perpetuum mobile.

Mele,
vychází slunce,
mele,
chvěje se zem,
války počínají a končí
zavytím sirén,
mele,
řvou, spílají, lomcují dveřmi,
snímají střechy domů,
hledají v chodbičkách,
mele tady nebo tam,
ale vždycky někde,
řeka, již nelze uchopit,
s vrněním novorozených,
s povzdechy umírajících,
mele pomalu,
mele jistě,
spravedlnost,
slzy,
režné zrno snů
mele.

Vynalezli jsme
perpetuum mobile.
Vynalezli jsme
ticho
kořenů.

Háčkující

Dráty tenkými jako ruce hvězd
splétá dny a noci světa
na nekonečný pullover.

To ona
hebkostí oděla by skály,
měkkými tunely rukávů
vedla by námořní míle,
stratosférickou šálou
povětroně by ohřívala.

A přece
chodíme nazí,
nazí a chladní,
synáčkové.

Těsto

Tichouneké hřmění v obzoru necek.
Pučící ucho naděje
nad váhavým nitrem světa.

Nící tajemství stařečků.

Bělostné břicho prvoplození.
Sladká oválná láska,
prstíčky koček obcházená
za novoluní.

Tajemství splynutí.

Prapodstata
(kdysi nad propastí)
vtělená do bandurů.

A aj, je to tak velmi dobré.

Ticho před ránem

Vytéká z domů,
neklidná plasma lidská,
plazí se škvírami oken,
praská ve svalech zdíva
a padá do rohožek.

Otřásá vzduchem.

Valí se po ulicích.
Vře v hrnci,
krouží kolem lamp,
tulí se pod kůží knihy.

Kape z vodovodů,
vpíjí se do kamene
a pučí jako ruce
nazdařbůh hmatající.

Skelnýma očima uhrane nebe.

Ptáci marně mávají křídly,
nic se nepohne.

Město je rozprostírá
jak vlajku na rakev,
nesmírný paví chvost
nad vodami.

V týlu to ssaje krev
a tváře naše nese.

K sakru,
vykřikněte!

A pěstí slunce
den hlasů otevře se.

poschodí,
poschodí,
poschodí,
podkroví,
nebe.

A všude
zatopeno bude.

Shrbená žena

Jde přes ulici,
zvedne střepe.
Myslí si: Zabodne si to auto —
a co pak?

A tak jej nese jako štíra,
jako prsten s jedem,
jako minu s cesty
do světa.

A tak jej nese,
jako by nesla kámen
se svého starého srdce.

A za jejími zády
ulice otvírá se,
dlažba se rozbíhá do dálky,
dužnatým vířením kol
vznítí se země mírná,
valí se auta,
burácejí autobusy s býčíma očima,
vpřed,
do nedozírna.

Tramvaj v půl šesté ráno

V půl šesté ráno
město je kroky zotvíráno
a tma se sráží do světél.
Plazí se tramvaj plná těl.

Tváře půl z noci a půl denní,
půl v novinách, půl v nevidění.
Pes tašky táhne, tlačí bota.
Hrou brzd se trhá anekdota.

A jak se starý koráb zmítá,
valcíře ruka kořenitá
s doktorskou rukou z chlorseptolu
za jeden řemen chytanou spolu.

O ruce ruka tiše ví
v červené arše úmluvy.
Pod smirkem dne už jiskří střecha,
ta tramvaj svým způsobem spěchá.

To by ti v autech nevěřili:
ta tramvaj bude první v cíli.

Ta tramvaj bude první v cíli.

Stavba

A to jsou skutečné ruce,
a to je škraloup skutečné kůže,
a to je skutečný krok vpřed

mezi vápnem a mourem,
mezi maltou a sluncem okoralým,
mezi třískami a budoucností.

Zvoníme na zvony věder,
přijímáme pod obojí způsobou
chleba a piva,

vyznamenání metály potu,
ověnění pachem partyzánek
pliváme na svou zem hluboko dole.

Vycházíme nad město,
šedivá denní luna,
jsme nahoře i dole, uvnitř i navrch.

Hřbety vítězných stěn,
kolmé jak revoluce,
třou se o naše dlaně.

Povětrím dereme se,
žulová denní luna,
jsme nahoře i dole, uvnitř i navrch,

jsme přesně uprostřed.

Netočte krky, korouhvičky!

Šedivá báseň

Houpe se kočár slunce
nad šedou řadou šedých dní.
Peřiny visí z oken,
pensisti plouží se v parku,
nic nepřibývá, nic neubývá, nic se nemění.

Vlak jede po železném mostě.

Šedivé ruce spájejí dráty,
šedivé ruce drtí svor.
V špitále penicilín zkouší Fleming.
A někde pod tribunou
Fermi spouští svůj první reaktor.

Tam či tam
nějaký Einstein něco počítá.

Nebozez letadla nebe navrtává.

Ale jinak (říká se)
nic nepřibývá, nic neubývá, nic se nemění,
pensisti plouží se v parku,
peřiny visí z oken,
nad šedou řadou šedých dní
kočár slunce se houpe.

Stařec v noci

Morálka je víc než intelekt
ALBERT EINSTEIN

Jako smítko
v oku věčnosti,
v kostlivém hnízdu
v koruně činžáku
sedí a čte.

Smrt je ve sklepe
či v přízemí,
papírová smrt chudých domů,
není naděje,
smrt je ve sklepe
nebo na schodech,
ale on čte.

Hmota je rovna energii.

Čte,
hodlá objevit
vesmír.
Kosmický oheň plápolá
v chromém bubínku.

Achilles nedohoní želvu.

Rýže osychá na talíři,
z fajfky stoupá
pach mezihvězdné hmoty,
město opadá jako oceán,
čte, pohybuje rty,
je na poslední stránce.

Rychlost světla je mezná.

A dál je temnota.

Ale on sedí a čte.

Einsteine,
tak jste to myslel,
Einsteine?

DENNÍ SLUŽBA

Výslech matematika

Sešitek u něho našli.
A teď šéf gestapa,
mocný jak pánbůh,
se nad výpočty ptá:
„K čemu jsou integrály?
Jak dlouho jste to psal?“

Umořený a malý
vězeň sotva vzhled:
„Tak asi — pětadvacet let.“

Šéf jakživ se tak nenasmál.

Dodnes ho slyším smát se.
A byl to smích
z konce civilisace.

Večer v laboratoři

A tady bílý kůň nevystoupí z hlubin,
neobjeví se ohnivý list.

Přibit tisíci nezdary,
přibit tisíci nadějemi
sedět a číst,
sedět jak nejtíší tkadlec
a tkát a číst,

kde si i verše lámou křídla,

když už všichni odešli.

Přibit tisíci nezdary,
přibit tisíci nadějemi
sedět jak nejtíší šelma
a rvát se a číst.

Bílý kůň nevystoupí z hlubin,
neobjeví se ohnivý list.

Mezi buňkami, mezi jehlami,
mezi plameny, mezi psy,
mezi hvězdami,
tam, kde se probouzíte,
tam, kde chodíte spat,
kde to snad nikdy nebylo a není —
hledat

a nalézat.

Pokusný králík

Ve svorkách rozpjatý je,
v srdci mu jehla ssaje krev.
On mlčí, mlčí důvěřivě.
Chtěl by se ještě vrátit pro mrkev.

Točí se buben, smrt jde tiše,
slábnoucí křivka po papíře běhá.
Posledním dechem píše.

Víte, i přes ty bobky,
kousíček je v něm Promethea.

V mikroskopu

I tady jsou krajiny snící,
měsíční, opuštěné.

I tady jsou zástupy
polem pracující.

A buňky, bojovníci,
pro všechno na světě
životy kladou.

I tady jsou hřbitovy,
sláva a sníh.

A slyším hukot,
bouření stavů nesmírných.

Ambulance

Přinášejí rozdrčené prsty,
spravte to, doktore.
Přinášejí vypálené oči,
uštvané sovy srdcí,
přinášejí sto bílých těl,
sto rudých těl,
sto černých těl,
spravte to, doktore,
přinášejí na mísách kamionů
šílenství krve,
řev masa,
ticho zuhelnatění,
spravte to, doktore.

A zatím co šijeme
píd' po pídi,
noc po noci,
nerv k nervu,
sval ke svalu,
oko k vidění,
přinášejí
ještě delší dýky,
ještě hromovější bomby,
ještě slavnější vítězství,

idioti.

Nemocní budoucnosti

Jako řetěz
postupují ze světa ke špitálu
a vespod zase zpět.
Rumpál se točí,
rychleji, pořád rychleji,
rumpál se točí.

Nastává čas
atomické rehabilitace.

A tehdy
jejich vozíky budou raketové,
beznozí rychlostí zvuku
budou se řídit
od města k městu,
slepce radarovými očima
budou slabikovat
vlnění éteru,
automatické počítače
hluchoněmým svěří
tikání hvězd.

Tvrdé paprsky místo rukou.

Fotocela místo imaginace.

A syntetická játra
budou vyměňovat
o kvartálech let milostiplných.

Jestli ovšem
snad
nebude vynalezen
futrál na bajonety,
kůlna na bombu
a milostí
nebude
zapotřebí.

Dárce krve

I sochy šedivěji,
ocel černá,
břich dělům puká
a zuby ztrácí šelma.

Tady je ruka.

Jen krev je vlastně
nesmrtelná.

Pathologie

Zde v Pánu leží
jazyky chudáků,
plíce generálů,
oči udavačů,
kůže mučednic,

v absolutnu
sklíček mikroskopických.

Listuji v starozákonních lupíncích jater,
v bílých pomnících mozků čtu
hieroglyfy
rozkladu.

Hle, křesťané,
nebe, peklo a ráj
ve flaštičkách.
A není kvílení,
ba ani povzdechnutí.
Jen prach sténá.

Mlčí historie,
vlásečnicemi
procezená.

Rovnost nemá. Bratrství němé.

A z trikolor trápení smrtelných
nitky moudření
den za dnem
vytahujeme.

Interna

Sedmibolestní,
lazaři.
Jak puklé sochy
zem je přijmout má.
Po nocích bráníme je
těmahle rukama.

A venku den
jako lví kůže
na čtyři strany světa pne se,
táhne houf ptáků
sluncem zbrocených.

A tebe vidím,
poledne sálá z černých očí tvých,
jak denní hvězda
stojíš nad domovem.
A prsa dálky vidím
a okno vidím
v dálce démantové.

Sedmibolestní,
lazaři!
A okno vidím
v dálce démantové!

O družici

Leží
v pokoji bez paměti.
Neoperovatelný. Píšťala smrti.

Injekce odpichují čas.
Denně však noviny zkoumá.
Je ještě
jeden z nás.

Večer se obrací z okna.
Malíček nebe
a na něm nic.
Říká:
Stejně, za chvíli poletíme
na Měsíc.

My
za chvíli
poletíme
na Měsíc.

Denní služba

Klatbu slovům!

Praskají masky,
tato cesta jde na dno.

Bolest lomcuje světly,
skřípá luna,
pomalým výbuchem krve
rodí se člověk,
 minuty,
 centimetry,
 kleště sahají na onen svět,
znovu po prvé
rodí se člověk.

Neuvěřitelný,
hlubinná ryba,
mluvící pták,
pulsující hvězda,
řve,
se jménem napsaným na zadečku
odchází
vládnout světu.

A vedle
znovu
po prvé
rodí se člověk.

Minuty,
centimetry,
rukavice,
roušky,
postroje věčnosti.

Ne, pane biskupe,
nikoli, generále,
ano, synáčkové.
Není smrt.
Jen minuty,
centimetry,
trpělivost.

A bude země nová
a nebe nové.

Beznohý

Všemi stupni,
všemi stupni bolesti,
víry, naděje, lásky
jde člověk.

Básnickým srdcem zvon osudů
bije a bije.

Nemocný. Den co den
cestou v písku a bezu
u pavilonu chirurgie
napadá na protézu.

Učí se chodit podle zdí,
zaťaté zuby, hořící oči,
chce, ať ho nevidí,
než jednou v sobotu
jak druzí půjde domů
s nesmírnou důvěrou
k cestám, k lidem a k životu,
s nesmírnou důvěrou milionů.

Krok za krokem,
s očima hořícíma
cestou písku a bezu
u pavilonu chirurgie
napadá na protézu.

A vám — co je?
Snad je vám horko, je vám zima?
S očima hořícíma,
s nesmírnou důvěrou
k cestám, k lidem a k životu —

jděte!

Miroslav Holub
Denní služba

Edice Čeští básníci 20. století

Ilustrace na obálce Sunward Art/Shutterstock.com

Redakce Markéta Teuchnerová

Vydala Městská knihovna v Praze
Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. elektronické vydání
Verze 1.0 z 16. 10. 2020

ISBN 978-80-274-1118-4 (epub)

ISBN 978-80-274-1119-1 (pdf)

ISBN 978-80-274-1120-7 (prc)